

FFP november-79

Husk julemessa 2. desember
i Samfunnssalen!

INNHold:

Valget - 79	s.3
Venig med DS om partikrise	s.4
Svar til Pål S'	s.10
HenryP , og partikrise	s.13
Hallo mann!	s.14
Julemessa ...	s.14
Melding fra de ansatte	s.15
på Tronsmo	
Erfaringer fra budtjenesten	s.16
i en drabantby	
Den lokale planen	s.18
Vil dere ha ekstreme talsmenn?...	s.20
Hvor skal de 5000 boligene bygges? ..	s.22
OBS! OBS! om VNA ...	s.23
Marx-Engels-skolen	s.23

VALGET-79

Her følger en oppsummering av valget, slik det pleier komme et par mnd,er etter store begivenheter. Men denne gangen oppfordrer vi folk til å komme med diskusjonsinnlegg om valgkampen. Særlig dere som jobba aktivt lokalt.

Her er hovedkonklusjonene som vi skal begrunne etterhvert:

* Vi er ganske godt fornøyd med resultatet av valgkampen (antall stemmer).

* I løpet av valgkampen har vi starta arbeidet med å få en bypolitikk og har nå en plattform å stå på. Særlig gjelder det helse/sosial

* På mange områder (de fleste!) mangler enda mye, eks. bolig.

* Det ble altfor dårlig organisering av RV-aktivistene. Hovedansvaret for dette ligger på RV-sentret i Oslo. Det dreier både om diskusjon om RVs politikk og RV-aktiviteter. Det hadde antagelig vært riktig med en massekonferanse om RV i slutten av august.

* Vi hadde for dårlig propaganda/agitasjon om forskjellen mellom RV og SV.

* Vi hadde for lite av arbeidet retta inn på arbeiderklassen og fagbevegelsen.

* Vi gjorde det bedre enn ventet blant ungdommen (skolevalgene).

* Opplegget for valgkampen til avdelingene var bra, men i seineste laget.

* Vi burde ha prioritert flere enkeltsaker enn helse/sosial, som bolig, daghjem og f.eks. anti-rasisme, som merkesaker for Oslo RV.

Når DS vurderer valgresultatet som hederlig, gjør vi det på bakgrunn av situasjonen ellers i partiarbeidet. Da valgkampen starta, sto vi også foran å redde dagsavisa, med høye målsettinger i abonnementsverving og løssalg. Dette gjorde at det ble langt ut i august før hele partiet fikk valget som hovedoppgave. Dette førte til at det var først da partimedlemmene

kom med i diskusjonen om RV-politikken. Mange uenigheter kom fram, og til en viss grad hindra uenighetene noen medlemmer i stemmevinga. Tida ble for kort til at vi klarte å føre diskusjonen videre slik at det fikk noen virkning før valget. Organiseringa lokalt led også under av at omprioriteringa kom så seint.

Vi starta opp uten den nødvendige bypolitikken og uten den nødvendige stammen av eksternfolk. Dette er feil vi har slitt med i årevis. Det var for optimistisk å tru at dette kunne snus i løpet av få måneder av en valgkamp.

I tillegg mener vi at selve linja for organisering av RV grupper var subjektivistisk og ga valgkampen et dårligere utgangspunkt enn nødvendig. Valget skulle drives av få, erfarne kamerater lokalt, sammen med uorganiserte, RV-ere osv. Uten at resten av partiet skulle belastes. De skulle kaste kreftene inn på KK.

I praksis gikk ikke dette. Det store problemet var - som alltid - å frigjøre de kameratene som måtte til lokalt. Resultatet ble strev og rot om prioritering av folk mellom RV - KK og andre oppgaver. Det ble ikke gjort RV-arbeid på defleste stedene før partiet fikk RV som hovedoppgave.

Når dette er sagt, er vi av den oppfatning at en av Oslo-sentrets aller groveste feil var at vi tok oss altfor lite av de RV-aktivistene vi tross alt hadde i Oslo. Onsdagsmøtene kan stå som et grelt eksempel på dette.

Dette er noen av synspunktene. DS ønsker at diskusjonen går videre, slik at vi far fram en bedre bypolitikk, særlig ønsker vi innlegg om bolig, kommunikasjon og daghjem.

Et viktig spørsmål til slutt: Hvordan skal RV i Oslo sikre demokratiet i valgalliansen? Hva må vi gjøre for at flere enn liste-toppenes stemmer blir hørt?

DS-medlem

UENIG MED DS OM PARTIKRISA.

September-nummeret av "Fram for partiet" inneholder et vedtak fra DS om partikrise.

Jeg synes det er bra at alle partimedlemmer, inkludert styrer og DSer, begynner å formulere standpunkter i debatten om krise-tendensene i partiet. Derfor har jeg ingen kritikk av DS for å ha

fatta vedtaket, eller for å ha publisert det. Grunnen til at jeg skriver er at jeg er svært uenig i den politiske linja som DS uttrykker gjennom vedtaket. Det er sjølsagt DS klar over, i og med at vedtaket er formulert som en indirekte krtikk av det standpunktet jeg gikk ut med i intervju med TF. Denne indirekte kritikken kommer fram gjennom avslutninga av vedtaket der dere kort nevner en del objektive forhold som jeg også var inne på i TF og så sier dere: "Sjøl om disse forholda har påverka partikrise mener vi at hovedårsaken til krise ligger i feil i egne linjer og ikke i disse ytre forholda".

Det er en polemikk mot meg og det er en grei skuring. Jeg gjør ikke noe krav på at jeg skal ha monopol på sannheten. Men fordi DS har kastet hansken er jeg nødt til å ta den opp, jeg må svare.

1. DET ER EI FORM FOR KRISE I PARTIETS ARBEID. HVA SLAGS?

Det finnes kriser og kriser. Vi bør ha en slags oppfatning om hva slags krise vi snakker om. Er partiet i oppløsning? Er den marxist-leninistiske teorien totalt gærn? Er politikken til AKP(m-l) bare tull? Om noe av dette var tilfelle hadde vi virkelig hatt ei alvorlig krise. Ingen i partiet har hevdet noe sånt, altså snakker vi om en mildere form for krise. Rundt omkring i verden har partier blitt halvert, ledelsen har blitt likvidert, partier har delt seg i fiendtlige leire. Dette er virkelig eksempler fra våre dager, ikke på-

funn. Målt med slike målestokker er vår egen krise ganske beskjeden. Problemene er reelle nok, men la oss for all del bruke de riktige dimensjonene. Jeg har i mange år vært bekymra over at partiet ikke har opplevd mer motgang. Som bevegelse har vi hatt en nesten ubrutt framgang fra den starta opp. Dette har gjort oss bortskjemte. Vi har vendt oss til at vi skal gå fram fra halvår til halvår. Når vi plutselig opplever litt stampesjø og litt motvind blir vi frustrerte. Ja jeg sier med vilje: litt motvind, for ærlig talt, de problemene vi opplever nå er småtterier i forhold til for eks. NKPs situasjon i -39 eller i femtiåra. Jeg er for at vi skal få en åpen diskusjon om feila våre. Jeg vil ikke at vi skal skjønne situasjonen og skryte av at "alle våre fly kom uskadd tilbake", når det ikke er sant. Men jeg vil minne om at midt oppi denne partikrise redder vi Klassekampen som dagsavis, vi gjennomfører en drivende god valgkamp vi har flere faglige tillitsmenn enn noen gang og det samla medlems tallet til partiet har aldri vært så stort. Dette vil jeg ha markert før jeg går i gang med diskusjonen om den såkalte partikrise.

Det har utvilsomt vært ei økonomisk krise i partiet, som vi ennå ikke er helt igjennom, men vi ser avgjort lys i den andre enden av tunnelen. Den store innsatsen fra partimedlemmene har nytta og partiledelsen har fått kontroll med utfiktene.

Den økonomiske krise skapte utvilsomt ei tillitskrise i partiet, der medlemmenes tillit til sentralkomiteen fikk en kraftig rystelse. Mange av de feila DS peker på eksisterte før den økonomiske krise blei kjent, men moralen var på tross av det ganske høy. Den vellykte 21. augustkampanjen i fjor betydde mye for mange lag og medlemmer. Men på grunn av den økono-

miske krise og den virkninga den har hatt i partiet, har de gamle problemene fått større betydning.

Det var stor entusiasme i partiet for at partiplanen i fjor endelig satte arbeidet på arbeids plassene på topp. Desto større var frustrasjonen da krise i Klassekampen og partiøkonomier slo denne planen over ende.

2. DE OBJEKTIVE FORHOLDA

I vedtaket sitt omtaler DS de objektive forholda som noe fullstendig underordna. Jeg mener DS behandler verden som en del av partiet. Hvis vi skal være nøkterne må vi innrømme at den kommunistiske verdensbevegelsen har vært utsatt for større rystelser de siste tre åra enn i de tretten åra som gikk forut. Hva slags parti skulle vi vært dersom vi hadde kommet gjennom disse svære omveltningene uten å merke dem? Vårt parti er lite, verden er stor. Når Kina går inn i Vietnam er det mange abonnerter som sier opp abonnementet sitt og mange partimedlemmer får vondt i magen. Er det ikke et faktum at partiet har tapt mye av sitt gamle fotfeste på lærestedene nettopp på grunn av disse internasjonale problemene? Etter DS sin analyse skulle svaret være nei. Leserne får dømme sjøl.

Tidlig på syttitallet hadde vi 1. mai demonstrasjoner i Oslo med 6000 deltakere og Stalinbilder i toget. Prøv å få til det nå. Det er umulig om du organiserer aldri så godt. Eller hva med høyrebølgen? Den er et faktum. Fattigfolk på Oslo østkant stemmer Carl I. Hagen. Unge Høyre er blitt en koloss på skolene. Det går absolutt an å legge opp en god taktikk også i en sann situasjon. Men det er umulig vi må bruke ti ganger så mye krefter som tidligere for å oppnå samme resultat. DS ser lekende lett og elegant bort fra dette.

Eller hva med situasjonen blant arbeidsfolk? den er blanda.

Dels er opposisjonen brøier enn noen gang før, jfr. alle forbunda som vedtar forbundsvise oppgjør på tvers av LO-ledelsens vilje. Men flertallet av de fagorganiserte har godtatt den verste lønnsstopp loven i Vest-Europa. Det oppsvinget som var istreikekampen fra 1974 til 1977 har blitt avløst av et kraftig nedsving. Det går an å si: "vi leder ikke lenger streiker, slik vi gjorde det i 1976 eller -77". Men i sannhetens navn er det heller ingen streiker å lede. (5. oktober 1979).

Ved å avfeie de store objektive hendinger er det faktisk DS som gjør seg skyld i den største subjektivistiske feilen. En feil i partiet har vært at vi har vært for lite flinke til å analysere den objektive situasjonen rundt oss. Om vi skal rydde opp i de indre problema våre, må vi bli flinkere til å studere verden. DS inviterer til det motsatte. Problemene skal i det alt vesentlige løses ved indre selvransakelse og korrigering.

DS nevner vår "religiøse holdning til teorien". Det er jo greit at de låner et begrep fra Tron Ørstavik. Men DS hopper over resten av analysa til Ørstavik. Ved å gjøre denne holdninga til en særskilt indre feil ved AKP (m-l) ser DS bort fra at denne holdninga i seg sjøl er en del av den objektive. Det er ikke for ingenting at Ørstavik tar opp skadelige trekk ved Komintern-tradisjonen. De spiller en helt sentral rolle i tenkningen til å gjøre marxismen til åpenbaringsreligion. Dette er ideologisk arvegods vi har tatt over. Vi har riktignok anvendt de "skapende" på våre egne forhold, men det er ikke vi som har skapt denne tendensen.

Så er at det for tiden er en krise i hele den vestlige ml-bevegelsen, som i svært mange land er alvorligere enn vår. Å innbille seg at disse tinga ikke har noe med hverandre å gjøre, at det er rene tilfældigheter som gjør at de samme problema oppstår i land etter land på samme tid, det krever i det minste en svært god vilje.

3. ET VIKTIG ANKEPUNKT: MANGELN PÅ POLITIKK.

DS nevner feil i vår taktikk. Vi har hatt venstreopportunistiske trekk i politikken vår. Det er sant. Men dersom vi skal være helt nøyaktige var høydepunktet for de feila i 1977. (Da politiet storma lokalene til Ny Tid skreiv vi i Klassekampen at "der sprakk Ny Tid ballongen". Huff.).

DS nevner feil i masselinja og frontpolitikken. Enig. Men det DS overhoved ikke nevner er mangelen på politikk. Ikke ett eneste sted i hele vedtaket står det noe om mangelen på politikk, mens det der imot står mye om feil i organiseringa. Dette er en stor feil i vedtaket.

Saka er at du kan ha en så strømlinjeforma organisasjon du bare vil. Dersom du ikke har en politikk går det til helvete, like forbanna. Det er et problem vi ikke har hatt bransjeorganisering, slik DS nevner. (Jeg har vært med på å innføre det forbudet mot slik organisering som er ført inn i vedtektene, så jeg har ikke tenkt å skryte). Men jeg synes faktisk det er mye større problem at Oslo DS ikke har noen politikk for Oslo jern- og metall og aldri har hatt det.

Det er problemer med organiseringa av boliglaga. Men det er mye verre at vi ikke har hatt en boligpolitikk og særlig at vi ikke har hatt noen boligpolitikk for drabantbyene.

Jeg trur mange folk i Oslo-partiet synes de driver veldig mye organisering og omorganisering, men at de har lite politikk å gå ut med for folk i sitt område. OK. De har hatt lite slingsringsmonn, slik

de sentrale planene har sett ut. DS har helt rett i kritikken av SK på det punktet. Men der hvor det har opstått slingsringsmonn har det heller ikke vært noen politikk å gå ut med.

Den viktigste kritikken jeg har av valgkampen i Oslo går også nettopp på dette: mangelen på en helhetlig politikk og taktikk for byen. Det blei gjort mye bra arbeid på enkeltområder, bevares. Men en helhetlig taktikk var ikke der, slik den var i svært mange andre kommuner. Når folk synes de får gjort lite politisk og bare sliter med tunge rutiner, er det ikke rart at de blir motløse. Jeg trur at dersom Oslo DS var i stand til å gå ut med en politikk og taktikk som partimedlemmene kunne tro på på noen få viktige områder, så ville mye av trøtt og lei-stemninga forsvinne av seg sjøl.

DS nevner svakhetene i masse arbeidet. Helt riktig, men de svakhetene er uløselig knytta til politikk. Massearbeid er ikke først og fremst organisering av folk, det er politisk arbeid med folk. Det forutsetter igjen at du har en politikk å gå ut med. Hvis vi ikke har standpunkter til de viktigste spørsmåla som "massene" strir med, så vil de ikke høre på oss, og våre medlemmer vil synes det er tungt å gå ut og drive massearbeid. Altså: Søkelys på politikken.

Er det så noe merkelig eller uhyre vanskelig å utvikle en politikk? Nei, jeg mener at vi har et så analyseapparat i teorien vår at det ikke er all verden. Hele denne landsmøteperioden har vært skjemma av at vi forkasta det gamle arbeidsprogrammet uten å vedta noe nytt. Men i samband med valget var vi nødt til å utvikle konkret norsk hverdagspolitikk. Før valget hadde vi ingen miljøpolitikk. Gjennomvalgkampen fikk vi i det minste

et brukbart skjelett å jobbe videre på. Vi hadde ingen boligpolitikk, men kravene om økte låne - rammer for Husbanken og senka rente vistese å sette fingern midt i øyet på både høyre og DNAs boligpolitikk. Vi fikk en flott fiskeripolitikk og hevda oss godt i hele- og sosialpolitikken. Mulighetene ligger der, rett foran nesa på oss om vi bare skjønner det. Om vi ikke har en politikk, vil en lett kunne stille spørsmål ved partiets eksistensberettigelse. Når vi legger vekt på å utvikle politikk på nye og gamle områder vil folk i og utafor partiet se at de betyr noe. Deres standpunkt er viktig for partiet og for arbeidsfolk. Det gir entusiasme, pågangsmot og alt det der. Uten dette vil alskens omorganiseringer og rutiner bare virke som formålsløst strev.

For å være litt konstruktiv vil jeg peke på helt sentrale (noen) saker for Oslo:

-Kommunikasjon. Vi må ta stilling til de akutte motsigelsene innafor kommunikasjonspolitikken i Oslo. Er vi for eller mot nordbane? Er vi for eller mot grunnlinja? Hva mener vi om trafikkproblemene i Groruddalen? Er "bilfri by" bare en frase?

- Bolig. Hva vil vi kreve for å senke bokostnadene? Hva vil vi kreve av bomiljøet i drabantbyene? Vi er mot rasering av de eldre bydelene - er vi mot all sanering? Åssen mener vi at trafikkskjerminga skal foregå? Hva med tomtemangelen?

- Dagshjem. Hva krever vi av

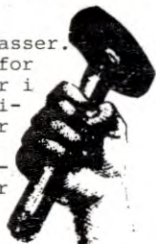

daghjemsutbygginga i Oslo? (Foreldreaksjonen på Lindeberg-Furuseth har utvikla en svært konkret kritikk av kommunens politikk. Kan ikke vi lære noe av den?) Hva med daghjem i eldre bydeler? Er parolen "gratis daghjem til alle barn" utopisk under kapitalismen? (I så fall må noen forklare hvorfor)

- Kriminalitet? Kvinner blir voldtatt, gamle folk slått ned og rana, T-banepersonell trua på livet, narkotika-omsetninga øker.... Hva mener vi?

- Kamp mot rasisme. Uten at partiorganisasjonen har løfta en finer har organisasjonen "Enhet mot rasisme" utvikla seg til en organisasjon med nesten like mange medlemmer som Kvinnefronten. Har ikke vi mulighet til å bli "byens anti-rasistiske parti" uten konkurranse fra noen? Skal vi gjøre noe med Carl I. Hagens "dannede" rasisme?

- Arbeidsplasser. Åssen skal vi slåss for industriarbeidsplasser i Oslo? Hvilke krav stiller vi? Bør RV eller partiet ha noen initiativer overfor fagforeninger og klubber i Oslo? Hva bør vi gå inn for at jernarbeiderne i Oslo tar opp på førstkommande årsmøte i avdeling 1? Har vi noen for mening om hva som er viktigst akkurat nå innafor handel- og kontor i Oslo, eller i staten?

- Hva med ungdommen? RV gjorde et pent valg på skolene. Åssen skal vi følge det opp? Er det feil i vår ungdomspolitikken som hindrer oss i å nå ut blant ungdom? Hva var det ungdommen likte ved RV, åssen kan vi videreutvikle det? Vi tapte den generasjonen som er 20 - 24 år. Skal vi vinne den generasjonen fra 14-20? Unge Høyre står sterkt, hva er deres svake sider? Kan vi dra nytte av den ganske sterke stillinga til Venstre og SV på skolene? Kan vi fostre flere helt unge folk til å bli dyktigere i åpen konfrontasjon enn de beste folka til Venstre og SV? Gir ikke miljøbevegelsen, vår større uavhengighet av Kira og diskusjonen omkring Tron Ø bok oss bedre

muligheter for å slå inn på universitetet og de høyere skolene? Skal vi ikke smi mens jernet er varmt?

-Helse- og sosial. Hermener jeg vi har en god politikk for Oslo. Dem må bare bli kjent utfor helse- og sosial.

- Kvinnepolitikk. Etter at abort-kampen blei vinn, har ikke kvinnekampen hatt noen klar profil. Alle de nye kvinneorganisasjonene har problemer, inkludert Kvinnefronten. Kan vi peke på fire-fem områder som kvinnebevegelsen bør diskutere

og fremme krav om? Og så videre, og så videre. Jeg er overbevist om at dersom ikke DS kan svare på alle spørsmål (hvem kan vel det?) så sitter det sikkert mye folk rundt omkring i Oslo-partiet som har massevis av ideer om ett eller flere av de områdene jeg har nevnt. Det finnes sikkert mye folk som har mast i årevis for å få tatt opp saker uten å bli hørt. La dem slippe til. Det er mange som har kritikk av partidemokratiet. Noe av kritikken er jeg enig i, sjøl om jeg vil peke på at det er lettere å komme fram med kritikk av for eks. sentralkomiteen nå enn for et par år sia. Det viktigste vi trenger partidemokratiet til, må jo være utforminga av politikk og oppsummering av erfaringene med den politikken. Her har vi altså en mulighet til å styrke partidemokratiet gjennom konstruktivt arbeid.

4. TING JEG ER ENIG I.

Jeg er som sagt uenig i helhetsanalysen som ligger til grunn for DS-vedtaket. Men jeg er faktisk enig i de fleste setningene i vedtaket. Det ligger mye fornuftig og riktig kritikk i de ulike punktene. Det blir først feil fordi det løsriver partiet fra verden omkring oss, fordi det ikke gjør noen analyse av hva den så kalte partikrisa er og fordi det løsriver organisatoriske spørsmål fr

kalte partikrisa er og fordi det løsriver organisatoriske spørsmål fra politikken. Når det er sagt vil jeg markere hva jeg er enig i.

- Det har vært subjektivistiske planer. De har ikke bare vært subjektivistiske fordi de har pålagt partiet for store oppgaver i forhold til vår styrke. Jeg trur at hele planleggingsmodellen med kampanjearta kjør på snart det ene og snart det andre er en gærn modell. Den er arva fra de kinesiske og albanske kampanjene, og det er på tide å gå denne modellen etter i sømmene. Planene har også vært subjektivistiske fordi de ikke har tatt hensyn til de objektive forandringene i verden og i Norge og fordi de ikke har tatt hensyn til endringene av partiets sammensetning. Oppsummeringene og anvisningene har vært dårlige.

Feil i organiseringa spiller en viss rolle, men jeg mener at denne feilen i seg sjøl ikke er noe krisetegn eller noen viktig årsak til krisetendensene. forbudet mot bransjeorganisering i vedtektene var dogmatisk og gærnt.

Jeg er enig i at vi har hatt de feila i taktikken som DS nevner. (Venstrefeil, manglende alliansepolitikk og feil i masselinja) Jeg mener at vi særlig gjorde alvorlige venstrefeil i 1977. Jeg har nettopp lest 77-årgangen av Klassekampen på nytt og jeg kunne gråte blod over hvor mye utskjelling vi dreiv med på den tida. Jeg trur faktisk det var en viktig årsak til det svære frafallet av abonnenter på Klassekampen sammen med dårlig organisering. Vi skilte oss fra folk vi skulle ha forent oss med og gjorde oss til takknemlig mål for våre fiender. Når alt dette ikke har fått større skadevirkninger må vi takke himmelen eller skjebnen eller hvem vi nå skal takke for at vi har så mange tålmodige og lojale venner

som gir oss så stor tabbekvote. Det betyr egentlig at vi har et større potensial enn vi har utnytta.

Når det gjelder feil i den demokratiske sentralismen vil jeg markere tre ting: - For det første er jeg mot de ultrademokratiske strømningene som finnes nå om å rive ned den demokratiske sentralismen og erstatte den med "flatstruktur". (Jeg skjønner godt hvorfor sånne feil kan oppstå og moraliserer ikke over dem.) - For det andre er jeg opptatt av at vi har forkrøpla sjølstendigheten til ulike partiorganer ved å legge på dem ei tvangstrøye av dårlig tilpassa oppgaver. - For det tredje er jeg enig i at vi har forgifta det indre debattmiljøet. Jeg har nettopp lest TF fra 1976 til 1979 og det var en rystende opplevelse. Det var snakk om "holdninger som sliper bøddeløkser" og utdeling av skjellsord og karakteristikk over en lav sko.

Når en leser en del ord og uttrykk skulle en ikke tru at vi var i samme parti for å kjempe for arbeiderklassens interesser sammen. Trygt skjult bak anonymiteten har folk fyrt løs på hverandre som om det har vært de bitreste fiender. Metoden med å opptre som sannhetssøkere har vi nesten glemt. I stedet har vi gløddende forsvart "det eneste rette". Lesninga av disse numrene av TF viser meg også at parti ledelsen og jeg sjøl har bidratt aktivt til et sånt debattklima. Dette har skapt en stil utover og nedover i partiet som i de verste tilfellene har forsterka seg ganske kraftig.

Det DS sier om ideologiske tendenser er altfor grunt til at jeg

kan si om jeg er enig. Dogmatisme, subjektivism og idealisme har eksistert så lenge jeg har vært med i rørsla. Disse tendensene er ikke noe særskilt for den nåværende situasjonen. Jeg er enig i at vi har hatt en god del av dette. Dette har blant annet ført til slike ting som venstrefeil og planffeil. Men til nå har jeg aldri opplevd at det å peke på slike ismer har løst noen problemer. Det kreves en analyse av hva som faktisk har vært dogmatisk, subjektivistisk og idealistisk. Jeg reserverer meg fordi jeg er redd for at vi skal få et nytt sett med motehatter som vi setter på ting vi ikke liker. Tron Ø. har gjort et viktig nybrottsarbeid i sitt oppgjør med dogmatismen, men er det noe han ikke ønsker så er det en "kampanje mot dogmatismen". Det er jeg enig med han i.

DS er altfor kategorisk i sin kritikk av studiearbeidet i partiet. Jeg mener at vi studerer for lite og at vi gjør for lite med å skolere folk. Men jeg vil ikke slutte meg til ei erklæring som sier at alt i praksis er ved det samme siden 1973. Det blir alt for unyansert. Akkurat når det gjelder studier ville jeg også foretrekke at Oslo DS feide for sin egen dør før de begynte å uttale seg i generelle vendinger om situasjonen i partiet. Om det skulle være noe ønske om det kan jeg vise til ei rekke tiltak som er tatt fra SKAU og Studieutvalget for å hjelpe Oslo-partiet med studier og kaderfostring uten at det er blitt vist mye interesse fra DS sin side.

Min siste innvending mot DS-vedtaket, som jeg smugler inn her er følgende: Det går ikke fram av vedtaket hvilken rolle DS mener at DS sjøl har spilt i den såkalte partikrisa. Det står "vi" en lang rekke steder. På noen av de stedene ville det være riktig å si "SKAU" eller "partiet", og det er vel også det som er ment. Men hvor kommer DS inn? For å bli klarere: Det står at "i dagskampen har vi hatt venstreopportunistiske trekk i taktikken". Har DS hatt det? Når og på hvilken måte? Det står at "massearbeidet og dagskampen har hatt for lav prioritet".

Bare i de sentrale planene eller i DS sitt arbeid også? Jeg spør ikke for å dreie kritikken vekk fra meg sjøl eller SKAU. Men jeg skulle ønske at DS var helt klare i formuleringene når de mener at det er partiledelsen som skal kritiseres. Det interesserer meg også å få vite hva DS mener om sin egen rolle.

Kameratslig hilsen Pål S'

SVAR TIL PÅL S'

Som DS-medlem har jeg hatt anledning til å lese partiformannens syn på partikrise før FFP får i trykken. Jeg benytter sjansen og tar opp uenigheter allerede i dette nummeret. Jeg gjør oppmerksom på at jeg ikke snakker på vegne av DS, men på min egen. Ellers håper jeg at dette ikke blir en diskusjon bare mellom P.S. og meg, men at flest mulig kaster seg ut i diskusjonen, slik det tegna seg etter forrige nr. av FFP.

UENIGHET OM DET ER PARTIKRISE NÅ.

P.S. kaller den "den såkalte partikrise". dette må bety at han ikke synes det er noen særlig krise. Nei, ikke i den forstand at SK er delt i fraksjoner som ligger i hver sin ende av gata, skuddklare. Sjølsagt kan krisa heller ikke sammenlignes med NKPs dødskrampe i 50-åra. Heller ikke er vi nødt til å ta hovedlinja til partiet opp til ny vurdering. Sånn sett er det ingen krise. Men hva med oppløsnings-tendensene? Jeg trur at hvis det spørsmålet blir stilt rundt om kring i en del avdelinger (ikke alle på langt nær, men i alt for mange) så ville kanskje svaret overraska deg. Det er nemlig oppløsnings-tendenser i partiet som kan føre til en alvorligere situasjon, dersom vi ikke gjør noe med det nå. Og etter mitt syn kan slike tendenser utvikle seg til en like alvorlig situasjon som de du har nevnt, dersom vi ikke gjør noe med dem.

DE OBJEKTIVE FORHOLDA

Det er riktig at DS ikke har

lagt vekt på de ytre

forholda i den første artikkelen i FFP. Jeg er enig i at sjølsagt fører ryktelsene i utlandet til reaksjoner hos oss. Alt annet ville være unormalt. Men mitt inntrykk er at dette ikke er folks største plage. Du nevner universitetet. Fotfestet der mista vi lenge før det var tydelige motsigelser uta-skjærs. At det ikke ble noe bedre da de kom, er klart. Nei, det jeg trur plager folk mest, er ikke den harde, kalde verden utafor, men tvert i mot at folk er ganske frustrert over alle mulighetene i klassekampen som går forbi uten at vi klarer å gjøre nok med dem. De fleste jeg kjenner og har snakka med, mener tvert i mot at det nå er minst like stor grobunn for vår politikk som tidligere. Vi klarer bare ikke å utnytte det, og det kommer av vårt eget nettverk vi har snørt oss inn i.

Etter min mening er det også en sjølmotsigelse i de artiklene som kommer fra sentralt hold, i samme nummer av TF som intervjuet med P.S. var, var det også en artikkel om valginnspurten, som pekte på de store mulighetene det er for å slå gjennom med vår politikk.

Hvorfor kommer vi ikke ut? Partiformannen mener det skyldes mangel på politikk. Jeg kan bare delvis være enig i det. Det er sjølsagt ikke hjelp i en strømlinjeforma organisasjon dersom vi ikke har politikk, som han sier. Det er bare det at dette ikke er noe bevis. En kan snu det på hue, ingen vits i politikk når ikke organisasjonen fungerer. Saka er at det er feil å stille dette kategorisk på den ene eller annen måte. Nemlig fordi de to tinga henger sammen, er avhengige av hverandre. Det ene er utenkelig uten det andre, ganske enkelt fordi de politiske linjene ikke skapes gjennom arbeid på skrivebordet, men gjennom at de settes u verk i organisasjonen og organisasjonen sjøl kan bare utvikle seg riktig ved at den setter klassekampmlinjer ut i livet.

P.S. og jeg er sikkert enige om hvordan vi skal ut av "krisa". Ved at partiet virkelig begynner å jobbe med dagskampen og får en politikk for salt og olje slik at folk trur på oss når vi snakker om Sivjet og revolusjon. Ironisk nok går det an å være enig om veien å gå, sjøl om en ikke er enig om årsaken til vanskelighetene.

ÅRSAKEN TIL VANSKELIGHETENE

Vi er nødt til å ta i betraktning både indre og ytre forhold når vi skal analysere. Partiformannen legger hovedvekt på de ytre årsakene. Jeg vil legge mest vekt på de indre feila og mener de er viktigst.

På noen områder trur jeg de ytre forholda er viktigst, det gjelder for eks. ungdomsarbeidet. En viktig grunn til at kampanja vi hadde for 2 år siden ikke gikk så bra, trur jeg nettopp kommer av at vi fortsatt levde i -68.

P.S. har en del argumenter for at ytre forhold spiller den viktigste rolla. Blant annet at andre vest-europeiske partier har mye av det samme trøblet som oss. Som P.S. sier, er, vi lever i densamme verden, så det er ikke så rart. Men det er vel partienes indre forhold som avgjør hvordan de utvikler seg? Hvorfor gikk AKP en vei og "KPD(m-l)" en annen vei? Det må ha noe med partiene sjøl å gjøre.

Hvorfor har KAP i Danmark stor framgang? Motsigelsene i den internasjonale kommunistiske bevegelsen kan vel ikke ha slått så veldig annerledes ut der? Er de ytre forholda ellers i Danmark så forskjellige? Jeg mener at KAPs framgang nok kommer av at de sjøl jobber bra. Jeg er skeptisk til å legge hovedvekt på de ytre forholda nå, jeg synes de er mest gunstige.

P.S. nevner dogmatismen og

Kominterntradisjonen. Vi er sjøl-sagt enig i at vi er påvirkte av denne. Men skal vi ta ansvaret for det sjøl, eller legge "skylda" på Stalin? Hvis vi ikke tar ansvaret sjøl, er vi farlig langt ute i determinismen. (Determinisme: Er læren om at alt som skjer er strengt årsakbestemt. - Redaktøren). Feil gjort i tidligere tider må bli gjentatt av oss! Virkeligheten viser da også at vi av egne krefter er i gang med oppgjøret av noen av dem.

Til slutt, det viktigste: mangelen på politikk. Det er åpenbart at på mange viktige felter mangler vi politikk og at mye kan rettes opp ved at vi utvikler den Miljø er et godt eksempel. Men samtidig er det slik at vi på mange områder har hatt en politisk linje som vi ikke har klart å sette ut i livet. F.eks. boligkampen. Hvis en leser eldre nr. av FFP vil en se at det der var diskusjoner om boligpolitikk som relativt sett var like bra som det som er lagd gjennom valgkampen. F.eks. Husbankrenta. Og i denne tida var det mange henvendelser fra Oslo-DS om å få diskutert og oppprioritert boligkampen. Den gang var det ikke rom for dette.

P.S. mener at vi ikke har benyttet de svinggrinsmonna vi tross alt har hatt. Dette synes jeg er ganske lettvinnt sagt. Det er ikke så enkelt som å ha en linje og trix-fix barbafix er den materialisert. Det trengs folk til å jobbe med dem over lengre tid, folk i avdelingene må diskutere og forme dem for egne forhold, de må prøves i praksis, korrigeres osv.

Nei, når alt kommer til alt trur jeg at hovedårsaken til vanskelighetene i partiet i Oslo nå finnes i partiets opplegg og planer for arbeidet de siste åra.

- Den sentrale planene har de siste åra vært så detaljerte og sentraltstyrt at de har gitt lite rom for avdelingenes lokale arbeid. Og med mangel på lokalt arbeid følger usjølstendighet og lite massearbeid. Dette gjelder også DS.

- De ytre forholda, særlig splittelsen Albania- Kina osv., har hatt stor betydning. Men grunnen til at dette har virka så sterkt er bl.a. at vi har mangla "egne bein" å stå på. Etterhvert har det ikke vært tilstrekkelig å være et "kineserparti".

- Mange klager over hvordan den demokratiske sentralismen virker. Noen vil feilaktig avskaffe den. Men en god del av kritikken er riktig og viser at folk tar ansvar for sin egen del av partiarbeidet og ønsker større innvirkning på det. Vi trenger sentrale planer og direktiver, men vi trenger også lokalt initiativ og sjølstendighet.

- En spesielle sak for Oslo er det store antallet av kader som er låst fast i sentralt arbeid, fraksjoner, fronter osv. Mye kan rettes opp ved at det blir en stil å drive massearbeid uansett hvor en jobber. Men det kan ikke stikkes under en stol at avdelingene i år- esvis har klagd over at de ble fra tatt folk og de mest erfarne folka.

Hele Oslo-org. har vært underprioritert i forhold til toppen i partiet, med de følgene dette får for det lokale arbeidet.

LEGALT OG ILLEGALT ARBEID.

Et annet problem er forholdet mellom legalt og illegalt arbeid. Dette forholdet er ikke løst verken

for DS eller avdelingene, og er en hindring for at det blir drevet eksternt og for den saks skyld, illegalt arbeid. Når avdelingene får offisielle representanter og anledning til å jobbe som det vil mye av det eksterne arbeidet, både i bransjer og i boligstrøk ha bedre sjanser. Dette gjelder også for DS, som har vært umulig å få tak i og som aldri har markert seg offentlig.

* Dette er noen synspunkter jeg har. Jeg håper på fri diskusjon. Men jeg vil til slutt markere meg mot at dette betyr at partiet nå skal gå inn i 3/4 års indre sjølransakelse. Beste måten å komme ut av dette på tror jeg er å fortsette de bra taktene fra RV-arbeidet og jeg er overbevist om at SK kommer til å følge opp gjen- nom å vedta planer for partiet som gir rom for slikt arbeid.

* P.S. spør om DS sitt eget ansvar for feila. Vi ønsker ikke å "lure" oss unna vårt ansvar, men faktisk mener vi at det viktigste nå er å diskutere problemene å for søke å gjøre noe i praksis, ikke avkreve sjølkritikker i øst og vest. Det får komme, når vi blir enige om årsakene og historia bak dem. For diskusjonen er nett- opp begynt. Vi skulle ønske at også P.S. ikke legger oss stand- punkter som vi ikke har, det vil bidra til at diskusjonen blir mer saklig. Et eksempel: P.S. skriver: "Ved å avfeie de store objektive hendingene er det faktisk DS som gjør seg skyld i den største sub- jektivistiske feilen. En feil i partiet har vært at vi har vært for lite flinke til å analysere den objektive situasjonen rundt oss. Om vi skal rydde opp i de indre pro- blemene våre må vi være flinkere til å studere verden. DS inviterer til det motsatte. Problemet skal i det alt vesentlige løses ved indre selvransakelse og korrigering".

Dette er å fordreie DS sine stand- punkter. Det er tross alt en for- skjell på å avfeie objektive for- hold og å se på dem som underordna i partikrisesammenheng. Ønsker DS å rette opp feil ved selvransaking? Det motsatte er tilfelle, vi ønsker å sette kreftene inn på eksternt (forts.s.)

HENRY BE OG PARTIKRISA.

Jeg har skrevet om situa-
sjonen i Oslo-organisasjonen i
august-FFP. Henry Be har kommet
med en skarp kommentar i Oktober-
FFP. Jeg skal gi noen korte svar
på egne vegne.

KAN PARTIKRISA ORGANISERES VEKK?

Du mistenker DS-kameratene
for å ha ei sann analyse. I hoved
sak mener jeg du tar feil. Les
innledninga til artikkelen i aug-
ust. Det står: "Den (artikkelen) er
konsentrert om prioritering og
organisering. Taktikken og arbei-
dsstilen eksternt trenger egen
behandling". Du kan med rette
kritisere meg for at jeg bare har
grep om og behandler noen deler
av krisa. Men du kan ikke kriti-
sere meg for å utgi dette for ei
helhetsanalyse. Faktisk hadde jeg
lest TF-artikkelen din om andre
aspekt ved krisa. Jeg er enig i
hovedpunktene i den.- For eksdine
påpekninger av sekterisme og feil
i frontjobbing.- Jeg mener det
rimer godt med det jeg sjøl skri-
ver om partikrisa.

ER DS BYRÅKRATISK OG SEKTERISK?

Jeg tar deg i beste mening.
Går ut fra at du sikter til våre
metoder for ledelse og den takti-
kken vi makter å sette ut i prak-
sis. - I så fall er jeg enig med
deg. Men så starter motsigelsene
oss i mellom. Du sier at vi vil
løse våre, ikke avdelingenes pro-
blemer: "Ingen skal fortelle meg
at DS har ei fin linje, og at pro-
blemet bare er å skaffe den ut
blant medlemmene. Fordi DS tar ut-
gangspunkt i sine egne (gamle)
problemer og ikke i den aktuelle
partikrisa i avdelingene og medl-
emsstokken, er utgangspunktet sek-
terisk og byråkratisk, innretta på
å løse DS sitt problem og ikke
våre problemer".

Her lager du et kunstig skille. Om
våre sekteriske og byråkratiske
feil plaga bare oss sjøl, hadde
det ikke vært så farlig. Men det er
hele Oslo-partiet det går utover.

DS holder på å drukne i interne
orgsaker og oppgaver fra den sent-
rale planen. Vi har både lite kre-
fter og dårlig grep om den ekster-
ne politikken. Vi har sjøl skylda
for mye av dette. Jeg trur noen av
tiltaka jeg foreslår i artikkelen
min vil gi oss bedre mulighet for
å fungere bedre. Disse tiltaka er
for eks. frigjøring av kader til
jobbing lokalt, reduksjon av sent-
rale planer, større lokal sjølsten-
dighet bransjeorganisering, styr-
king av grunnorganisasjonene.

VI TRENGER BÅDE POLITIKK OG ORGANISERING.

Mao sier at når den poli-
tiske linja er fastlagt, blir kad-
eren hovedsaken. Jeg trur vi her
i Oslo har to typer problem. Både
at det finnes folk uten politiske
linjer å jobbe etter. Og at vi har
mer eller mindre bra linjer, men at
folka som skal føre dem uti livet
mangler.

Derfor trenger vi bedre
taktikk og politikk, men også
bedre organisering av kreftene
våre. - Vi skal slåss for flere
daghjem. Da må vi finne ut hva
krav vi skal stille. Hvem vi kan
forene oss med i denne kampen. Hvem
vi må angripe. Hvordan vi best
skal øve press. Dette er taktikk
og politikk. Men vi må også finne
ut hvem av oss som kan være akti-
vister i denne kampen. Sørge for
at disse folka ikke må gjøre tus-
en andre ting samtidig. Gi dem råd

utfra egne erfaringer. Dette er organisering. Politikken og organiseringa forutsetter hverandre. Politiske linjer utvikles ved at folk prøver dem i praksis. Organiseringa bygges og styrkes ved at den brukes til å føre ut en politikk som gir seire. Derfor prøver DS å jobbe med begge saker.

DS TRENGER KRITIKK, MEN OGSÅ HJELP

Jeg tror vi er mer enig enn det din artikkel gir inntrykk av. Derfor synes jeg det er gærnt av deg å være så kvikk med å tillegge oss dumme synspunkter og ei primitiv analyse av krisa. La gå at vi ligner padda i brønnen. Men vi vil opp og trenger hjelp.

Artikkelen min gir ingen analyse av hele partikrisa. Det er det kritikken din tar utgangspunkt i. Jeg synes du i stedet burde si mer om hva vi skulle gjøre. Hva som er rett og galt i de forholda jeg tar opp. Diskusjonen må rettes mot løsning av problem. Elegante stikk og seire i diskusjonen bør underordnes dette.

Gunn

(forts. fra s. 12)
arbeid. Men vi forbeholder oss retten til å diskutere indre feil og svakheter, som vi mener nettopp er mye av årsaken til at vi ikke kommer ut.

Katrine P

JULEMESSA

Julemessa for KK i år blir høidet 2. desember i Samfunns salen. Det har stått om julemessa i KK og mer kommer derfor skal jeg være kort.

Litt om hva en kan gi og åssen det skal gis.

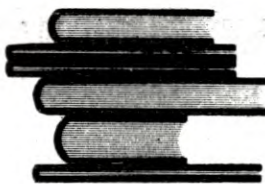
- *Leiker- du har liggende som ikke brukes. Vask det, reparer hvis nødvendig. Gi et strøk med maling hvis malinga flasser av
- *Klær-må være vaska og ordentlig. Puttes i plastposer med lapp om hvilken størrelse det er.
- *Hjemmestrikka luer, votter og sokker av restegarn. Blir både billig og artig.
- *Hermetikk og syltetøy som du har laga sjøl.
- *Sursild på glass/krukker, - fint til julefrokostene.
- *Plater /bøker - Pass på at coveret er mest mulig helt, plata uten ripper og masse fingeravtrykk. Bøkene uten flekker og personlige notater/understrekingner.
- *Spesielt til sløydeårere og folk som jobber på bygg: brødfjøl er en kjærkommen gave. Du kan sikkert kutte opp 20-30 stk på jobben. Og laget, KK-gruppa e.l. kan sammen slipe og pusse fjølene. OG Veggtavler til å henge beskjeder på. Kutt opp på jobben, kjøp strie og lim på fest krokar bak med snor i, - og klar til salg på messa.
- *Spesielt til kunstnere: har dere gjemt bort, satt vekk tegninger og bilder i en krok, så kan dere kanskje ta det fram og gi det til messa. Det trenger ikke være med valende faner og knyttet never, men helt alminnelige bilder/tegninger. vi kan forsikre dere om at det skal være adskilte utstillinger, sånn at bildene ikke vil bli rota sammen med en masse andre ting. MEN HUSK: pris sjøl.
- * Dette var som sagt noen ideer, mer finner dere sikkert på sjøl.
- * Det vil ikke bli gitt noen målsetting som laga skal oppfylle til julemessa, men hvis vi skal få inn et anstendig beløp så må hver kamerat gi gaver for 70-100 kr. Da har dere i hvertfall noe å holde fast i. DS

MELDING FRA DE ANSATTE PÅ TRONSMO

Vi vil først komme med en forsinka beklagelse for den måten Oktoberbøkene ble solgt på før jul i fjor. Flere partimedlemmer fikk da beskjed om å kjøpe et bestemt antall Oktoberbøker til jul. Vi tok kraftig avstand fra denne måten å selge bøker på, men protesten ble ikke tatt til følge.

Det er vår mening at en slik framgangsmåte dreper leseysten og at metoden ikke en gang på kortsikt, førte til noen øking av salget og at det på lang sikt har skada spredninga av Oktoberbøker. (Det har samme virkninga som å bli tvunget til å lese Ibsen på skolen).

Vi vil også arrestere noen opplysninger som kom fram i juni nummeret av FFP i en artikkel som het "Bli kommisjonær for Forlaget Oktober". Her klater artikkelforfatteren å tegne et dystert bilde av bokomsetninga i Oslo, det klarer han ved bl.a. å dele bokomsetninga med antall l.maidemonstranter i Oslo. På den måten finner han at bokomsetninga i Oslo er den dårligste i landet. I virkeligheten er det tvert om, - bokomsetninga i Oslo har alltid vært bedre enn resten av landet, også når det gjelder bokomset-

ning pr. 1.mai demonstrant.

Det er tydelig et behov hos noen kommunister til å svartmale stoda, kanskje de tror det virker mobiliserende på folk. Jeg tror det har en motsatt virkning.

Når det gjelder Tronsmo bokhandel så har den en utmerka økonomi, og bokhandelen henter kunder langt utafor kommunistenes egne rekker. Men det finnes mørke skyer i horisonten, både Pax og Oktober er tvunget til å gi ut færre titler enn før, det viser at det politiske klima for progressive bøker har blitt hardere, og det betyr at vi blir mer avhengig av hva de borgerlige forlaga utgir. Tronsmo bokhandel har nå i et år vært fullassortert bokhandel, det betyr at vi er forplikta til å motta og lagere omtrent alt som blir utgitt på norsk, skolebøker unntatt. De norske bøker vi ikke har på lager skaffer vi i løpet av to dager. Likevel er det vårt inntrykk at mange kjøper såkalte "valige bøker" andre steder enn hos oss. Vi vil derfor oppfordre alle til å kjøpe så mange bøker som mulig hos oss. Det gjelder særlig dyre bøker som Kunnskapsleksikonet, og andre typer verker. Når det gjelder Bokklubben Nye Bøker, så oppfordrer vi de som ikke er medlemmer, men som ønsker å bli det til å tegne medlemskap hos oss, da vil vi få en viss prosent fortjeneste på alle bøkene dere kommer til å kjøpe gjennom bokklubben. Det er også mulig for de som allerede er medlemmer til å melde inn kjæresten hos oss i stedet. Eller det er mulig å melde seg sjøl inn på nytt.

Tron Øgrim

MARXISMEN

-vitenskap eller
åpenbaringsreligion-?

Legg også merke til at vi etterhvert har fått et stort utvalg plater med bl.a. noe av det beste utvalget i byen av punk og reggae, så nå skulledet ikke være noen grunn til ikke å

(forts. s. 16)

ERFARINGER FRA BUDTJENESTEN I EN DRABANTBY.

Her om dagen fikk jeg referert en samtale mellom to som snakket sammen om budsystemene i områdene sine. (Kall det fraksjonisme eller hva du vil, men dette systemet som tar så mye tid og krefter rundt omkring, ligger folk nær på hjertet). Hun som ikke var fra vårt område repliserte: "Det er oppe hos dere at dere har dette kriseopplegget, ikke sant?" Dette hadde hun fått høre fra budsjeften i området sitt, som igjen hadde fått høre det på et budsjeftemøte.

Her oppe har vi tvert i mot hatt et opplegg som har fungert bra det siste året. Hvis ikke distribusjonen bringer gode erfaringer videre, er det vel på tide at jeg gjør det.

Først litt om bakgrunnen: Da budsystemet skulle startes på svært kort varsel, ble det foretatt at man skulle løse det ved å la RU-ere og NKS-ere gå med avisa. I vårt område kjente vi svært få av denne kategorien, og ble nødt til å løse det ved at partimedlemmer og en del sympatisører gjorde jobben. Området ble delt i tre ruter, en av rutene var svært lang og slitsom. Det hører med til historien at området vårt er svært kaldt og forblåst vinterstid, så selv om abonnementsstettheten her er større enn andre steder, ble det en belastning for folk å vente ute på åpne steder i lengre tid og så ta ruta på 1/2 - 1 time etterpå.

Ved juletider i fjor begynte det å røyne på kreftene, flere av våre faste, flittige bud ville trekke seg. Budsjeften og nestbudsjeften brukte mesteparten av tida si på å løpe rundt å skaffe nye bud på kort varsel. Etterhvert var de ikke særlig velkomne noen steder, og folk svarte nei før de fikk spurt. De var på alle måter på etterskudd med situasjonen, det var akutt krise i budsystemet.

Avdelinga tok opp problemet, og stemninga for å gå over til post var stor. Vi prøvde allikevel å oppsummere problemene slik:

1) Budene hadde faste dager, men når det manglet bud, var det aldri garanti mot at du måtte tre til på andre dager, og på kort varsel.

2) budsjeft og nestbudsjeft brukte all tida på å fly rundt og gjøre seg upopulære hos budene. All annen administrasjon, verving av nye bud, korrespondanse, ble det ikke tid til.

Ingen i avdelinga ville overta denne fæle jobben. martyrglorien lyste om de to stakkarene som holt på med dette.

3) Rutene var lange. Budene kviet seg for å gå ut i høstregnet og vinterkulda, for å stå å vente på ubestemt tid, og så gå fra dør til dør og fomle med nøkler med kalde fingre (etter kl. 22⁰⁰ er alle dører låst).

Alle var klar over at det å gå over på post var en dårlig løsning. Derfor begynte ideen til et nytt system å ta form. Det var en "kriseløsning" i den daværende situasjonen, men den viste seg i praksis å ha mange fortrinn for

den gamle. Det hører med at distribusjonen ikke likte løsninga vår og håpet at den ville være kortvarig.

Hva gjorde vi:

1) Delte området på nytt i 6 områder, borettslagsvis. Rutene tok nå mellom 5 og 15 min. å gå.

2) det ble funnet et bud til hver dag i uka. De skulle fortrinnsvis bo i sitt område. De fikk anledning til å bytte dag (fredag er en ubekvem dag), helst med en fast person

I hvert lille område ble det valgt en ansvarlig, som skulle stå i kontakt med budsjeften, men ellers løse de daglige problemene i området, sammen med budene der.

3) Det ble opprettet en egen gjeng

med lokale sjåførers/syklister. De fikk en kveld hver 14.dag eller en fast dag i uka. De henter avisene på de faste møtestedene og bringer dem til småområdene innenfor et bestemt tidsrom. Kjøringen er kombinert med at du går bud samme kveld i det området du hører til. Denne jobben tar i alt ca 35- 45 minutter. Det er den lokale sjåføren som løser de problemene som oppstår med forsinkelser osv. Budene i småområdene skal ikke vente mer enn 10 min., etter dette får de avisene på døra. Aldri senere enn kl.23, da blir avisene tatt med på neste kveldsombæring. slike forsinkelser har heldigvis vært en sjeldenhet.

Dette systemet har funget. De ansvarlige i områdene har avlastet budsjefen for all flying og har løst problemer i samråd med meg etterhvert som de har oppstått. Det finns egne "bøker" med alle opplysninger som gjelder abonnenter og bud, for hvert område, og det er laget "kjøreplaner" for hver dag som forteller hvem som er kommisjonærer og bud for den angjeldende dagen. Det er bare budsjefen som sitter med alle opplysninger som gjelder hele området. Folk bytter dager og sier fra til den lokale sjåføren, og ordner det meste uten budsjefens hjelp. Sjåførene leverer all post til meg, og jeg sender post til sentralen ca en gang i uka.

Det hører med til historien at gamle og utslitte bud nå er med i systemet igjen, og det er blitt mye lettere å skaffe nye bud og reserver. Folk er veldig glad for å ha faste dager og anledning til å bytte, og de korte rutene settes det stor pris på.

Å gå bud etter et møte er ikke det samme orket som før. Ca 2/3 av budsystemet utgjøres av sympatisører.

Så alt er bare rosenrødt og flott?

Problemene nå kan ikke sammenlignes med dem som var før. Vi har hatt små kriser: Plikt oppfylgende folk har flyttet, bud har blitt akutt syke, sommeren så tung og lang ut. Men du verden, som folk har stilt opp og vært med på å løse problemene.

Hovedsaken er at vi har et bedre tilbud til folk i dag enn vi hadde for et år siden, og det gjør at vi mye lettere for eks. oppsøker ukjente abonnenter for å spørre om de kan tenke seg å gå bud. De fleste svarer ja.

Og det kan kanskje virke latterlig på andre at 9 abonnenter i et lite område bærer avisene omkring til hverandre hele uka. Men hva gjør det så lenge jobben ikke er et slit lenger?

Og framfor alt: budsjefjobben har mistet martyrglorien, og vi tror det er lettere å få andre til å lede systemet, det være seg organiserte eller blant de uorganiserte ansvarlige.

Sett massenes velferd i høysetet i gjennomføringa av budsystemet! Da går det bra.

Entusiastisk budsjef

(forts.fra s.15)

handle platene hos oss.

Vi trenger også flere kommisjonærer, som kan selge på lærestedene og på arbeidsplassene, så dersom noen har anledning til å være kommisjonærer så er det bare å komme innom slik at vi kan diskutere hvordan det praktiske best kan løses.

Vidar i Tronsmo

DEN LOKALE PLANEN

Vi har fått mye kritikk for det vi skreiv om lokal plan i september-FFP. Vi er enige i mesteparten av kritikken. Vi tok lite hensyn til avdelingenes problemer med å diskutere og tillemppe planen. Ga for korte begrunnelser. Når det gjaldt boliglaga unnlot vi også å ta opp en del kampsaker som er viktige for mange avdelinger. Derfor treffer kritikken om "skrivebordsarbeid" og subjektivismen.

Vi mener planen er laga ut fra mye undersøkelser og diskusjon. Den har ei rett hovedprioritering. I denne artikkeln skal vi kort prøve å rette opp noen av feila og begrunne de linjene vi holder fast ved.

OPPRIORITERING AV FAGLIG ARBEID.

Dette begynte allerede på våren. Det har særlig skjedd ved omprioritering av kader både i ledelse og på grunnplan. Det faglige arbeidet har ligget nede i lang tid. Det har gjort at mange av de faglige avdelingene har svære problemer. Da denne prioriteringa skjedde, var situasjonen her klart verre enn i boligavdelingene. Sjøl om vi prøver å unngå det, skjerper vi problemene til boligavdelingene når vi setter av mer krefter til det faglige arbeidet. Vi er klar over at store deler av bolig-org. strever med å holde nesa over vannet, og vi tyner både hode og bein for å gi hjelp der også. Men vi holder fast på at de faglige "kriseområdene" må forfordes. Vi er på nippet til å miste fotfestet på flere viktige bedrifter. Arbeiderandelen i organisasjonen synker raskt. Vi veit at det er mye tyngre både å rekruttere og bygge avdelinger på arbeidsplassene. Derfor er vi redde for at vi mister resultatet av mange års hardt arbeid om vi ikke gjør mye med de faglige, kriseavdelingene. Vi trur også at framgang i det faglige massearbeidet - aksjoner og initiativ fra de faglige kameratene, vil bety mye for hele partiet.

SJØLSTENDIGHETEN

Det er vondt å få talg fra en trehest. vi i DS er for tida heller

ikke i noe "boblende oppkomme" av ressurser eller god politikk. Vi skyver avgjørelser som tradisjonelt er vår, over på UDS og avdelinger. Men dette er ikke bare på grunn av våre svakheter, vi mener også at tradisjonen med "smørbrødlister" av mer eller mindre realistiske oppgaver er gæren. Det er svære forøggjeller i avdelingenes forutsetninger og behov. Vi mener folka hver enkelt plass må diskutere hva de kan gjøre selv, trenger å få gjort. Dette må være utgangspunktet for gjennomføringa av de oppgavene vi og SK pålegger dere. Ingen kan henge dere for ikke å greie det umulige eller for å sette av krefter til å holde avdelingene i gang.

Jeg skal gi noen korte stikkord til hvordan dere kan få sentralens plan og "Oslo-planen" til å henge sammen.

1. Hensikten med "Oslo-planen" er at alle setter av noe av kreftene sine til lokalt massearbeid. Vi mener dette er helt nødvendig for at avdelinga skal henge sammen og unngå isolasjon.

2. Vi peker ut noen områder hvor vi mener det er særlig gunstig å jobbe. Her prøver vi å lage materiell, konferanser og å gi direkte hjelp.

Vi håper at flere aksjoner, for kes. for daghjem, gjør at vi kan samordne krefter og få større resultat.

3. Om folk har andre lokale kamp-saker som de tror vil gi dem bedre resultat enn våre opplegg, kan de gå i gang med dem. I denne omgangen mener vi styrkinga av det lokale grepet er overordna til ønsket om konsentrasjon av partiets krefter.

4. Den sentrale planen er omfattende. Det vil helt sikkert bli umulig å få diskutert og gjort alt det en synes en skulle vært gjennom. Her må dere sjøl vurdere utfra situasjonen i avdelinga. Hva er de absolutt nødvendige behova for landsmøtebehandlinga? Hva må dere gjøre eksternt for å være ei partiavdeling? Så får dere lage et kompromiss som gjør det best mulig ut av knipa vi er i.

Selv om vi av overbevisning peker på lokalt sitt ansvar for å analysere de lokale sakene, så skal ikke vi frata DS sin forpliktelse til å lede. Fordelen med å være med i partiet, skal blant annet være at det blir organisert politiske diskusjoner om ting som angår mange og at ikke hver enkelt kamerat eller avdeling går og sliter med de samme vanskene, uten å få lære av andre som har løst nettopp de vanskene. Derfor begynner vi nå med : - å innkalle møter med kamerater som jobber lokalt i KF-grupper for å diskutere problemene i KF, og for å få fram gode erfaringer som kan propaganderes. For eks. er det KFere som har gått i spissen for å kjempe fram tidshjem - og som har greid det! Men deres erfaringer er ikke lært bort. Det skal vi gjøre.

- Å innkalle møter med kamerater fra gamle og nye bydeler, bl.a. for å diskutere kommunens boligpolitikk. Har RV en boligpolitikk for Oslo som duger? Hvordan begynner vi å jobbe i borettslag? (for å

nævne noe).

- Vi kommer til å prøve å hjelpe bolig-UDSene til å løse problemene i budsystemet. I flere strøk løses denne oppgava nå fra hånd til munn og er en enorm belastning for avdelinga. Men noen steder går det ganske knirkefritt. Her er det erfaringer å lære bort. De boliglaga som driver dette svært tungt, er nødt til å diskutere saka skikkelig med sikte på å drive systemet lettere.

- Vi ber boliglaga merke seg det som står i bladet om offentlige lokale talsmenn. Vi er overbevist om at slike folk vil øke avdelingas innflytelse på stedet.

Snart skal vi diskutere 1.mai, og som alltid ellers er det viktigste å mobilisere utfra hva folk interesserer seg for, - og ikke utfra hva vi skulle burde interessere seg for. Spesielt fagliglaga må planlegge tilslutninger, - nettopp fordi 1.mai er et viktig ledd i å rive fagforeninger løs fra den klamme handa til LO-ledelsen.

Dette starter vi mer. Greier vi å følge opp skikkelig, så skulle vi kunne ta noen skritt framover. Vi vil gjerne ha reaksjoner.

DS

VIL DERE HA EKSTERNE TALSMENN?

Vi veit at flertallet av medlemmene må være hemmelige. Uten dem, greier vi oss ikke under fascisme og okkupasjon. Dette skal jeg ikke argumentere for her. Skal heller ta opp den andre sida, som er mindre diskutert: Vi trenger også folk som er offentlige. Til nå har det vært mest sentrale kamerater som har vært offentlige representanter for partiet. Nå vil vi også ha lokale offentlige representanter.

GRÅ GRAUT

Vi har enda ikke løst mot-sigelsen mellom hemmelige og offentlige medlemmer. Vi veit ikke hva det vil si å jobbe illegalt, og heller ikke har vi noe grep om hva det vil si å jobbe legalt. NÅ er det sånn at alt for mange er kjent som medlemmer, uten at vi har bestemt hvem som vi vil skal være kjente som medlemmer. I steden for at vi har skilt mellom åpent og skjult, er det meste en grå graut, verken det ene eller det andre. Tenk på ditt eget lag, og det stemmer nok ganske godt.

Vi trenger særskilt arbeid og plan for å lage det skjulte arbeidet. Men det samme gjelder det åpne arbeidet.

OFFENTLIGE TALSMENN

Vi trenger lokal-politikere i de gamle bydelene, i drabant-byene og i bransjer og på enkelte arbeidsplasser. AKPer som har greie på de lokale forholda og som står fram som talsmenn for folks interesser. Står fram som AKPer, ikke bare som "progressiv" eller som "aktivist". En sånn kamerat (eller flere) vil få folk til å få mer tillit til AKP(m-l).

Partiet blir mer kjent. Kameraten kommer i en posisjon hvor han/hun kan argumentere for at bare sosialismen kan løse folks problemer. Han/hun kan ved hjelp av sitt offentlige stempel komme seg inn i nye miljøer som representant for et parti. Han/hun/de vil kunne fungere som et slags fyrårn for folk som har lyst til å nærme seg partiet. Også fungere som et skikkelig blikkfang for folk som har lyst til å spionere på partiet. (Vi viser dem det vi har lyst til å vise dem).

UTEN DET ENE,- IKKE DET ANDRE.

Dette er viktig spørsmål når det gjelder forholdet mellom illegalt og legalt arbeid. Vi må vise fram noe, for å holde resten skjult. Dette er dialektikk: Uten det ene, ikke det andre. Hvis vi bare har skjulte medlemmer, kommer ikke partiet ut med politikken sin. Men hvis vi bare har åpne medlemmer, så overlever vi ikke. Vi må ha begge deler, med hovedvekt på det skjulte.

VIS FRAM PERSONER!

Vi tillater oss også å se litt inn i framtida: hvor gode kommunestyre/stortingslister kan ikke vi lage når vi har mange kjente dyktige kommunister rundt omkring? Assen kan vi lage ledelser (regjering, kommunestyrer, osv.) under sosialismen uten kjente og dyktige folk? Folk stemmer på partier - men de stemmer også på personer. Vi har svært mange svært dyktige kamerater. La oss vise fram noen av dem!

GRYNERLØKKA

Tenk deg at vi har en/to/tre offentlige AKPer der. De er kjent i bydelen. Representerer partiet på møter og overfor andre politikere, Østlandssendinga og i

aviser. Kjenner mange. Blir snakka om: "hu Grete N. - er jo en sånn AKPer, men hu kan sine saker og tok politikera noe kraftig fint på møtet/ i avisa". Grete Ni burde jo absolutt ta sikte på å komme inn i bydelsutvalget! Folkets representant.

GRAFISK INDUSTRI

Vi har lest i avisene og skjönt at det er en stor radikal opposisjon innafor forbundet. Består også av DNA-folk. "alle" veit at det jobber AKPer i grafisk industri. Men hvem er AKPerne? Hvem er AKPer som DNA-opposisjonen kan henvende seg til for å snakke om samarbeid? Hvem er AKPer som går til en DNA-opposisjonell som AKPer, og slår av en prat? Hvem er fyrtårnet som interesserte folk i bransjen kan henvende seg til? Hvilke fem vil vi vise fram for å skjule de mange?

TALSMANNEN: LOKALT SIN "MANN"

Talsmannen skal være lokalt sin mann/kvinne. Til nå har det ofte vært sånn at en eller annen sentralt kjent kamerat i strøket har stilt opp som lokal l.mai - taler - og det har vært lokalt sitt ansikt utad. Punktum. Dette er vel og bra, og fortsett med det. Men det viktige nye, er at vi trenger en helt ut lokal talsmann som jobber lokalt og som kjenner mange folk personlig og som driver massearbeid sjøl på det aktuelle stedet. En som har egne røtter. Og som er stedets

AKP-representant.

Talsmannen skal ledes av avdelinga /bransjen. Ikke dirigeres fra DS. Skal være en ressurs lokalt.

Men DS skal hjelpe til med å skolere talsmannen. DS har satt i gang kamerater som skal "bygge opp" eksterne kamerater. Talsmennene skal lære kommunepolitikk, kommunale rutiner, vi skal diskutere forskjellige partienes (og vårt eget) boligpolitikk, helse/sosial, trafikk/miljø, industripolitikken til DNA m.m. Vi skal lage skoleingsteater og trene oss opp i argumentasjon.

HVORDAN BEGYNNER VI?

Avdelinga/UDS må diskutere hvem de ønsker skal få et offentlig stempel. DS vil ha forslaga for å passe på at det ikke blir for få eller for mange, og for å snakke med dem. Utgangspunktet bør være å se etter den som dere har i avdelinga /bransjen som dere sjøl synes det ville være mest stas å i å vise fram. Ofte finnes det nå en eller flere som er kjent og akta som AKPer, uten at han / hun har et "offentlig stempel" som AKPer og representant. Det er som regel ingen sak å stemple vedkommende da.

Noen vil sikkert kvie seg for å bli "offentlig". Det er bra, for det viser at de synes det er en stor ære og forpliktelse å representere partiet utad. Men vær ikke så redd. Du får lov til å si og gjøre feil. Vi lover deg hjelp. Og om du gjør noen feil, så er det verst om du ikke innrømmer feila. En "politiker" som innrømmer feil, får tillit blant vanlige folk. Men hvis du søker etter sannheten, og hvis du alltid prøver å tjene folket, så har du en bedre ledetråd enn alle andre "politikere" - uansett hvor rutinerte de virker.

Føljetong..... I neste FFP skal vi si litt om forholdet mellom AKP representant og lokalt RV-arbeid. Vi skal si litt om hvordan DS har tenkt å bruke offentlige talsmenn på Oslo-plan. Hvis du har reaksjoner på det vi har skrevet her, så kom med dem til bladet. Vi trenger hjelp for å gjøre dette arbeidet så bra som mulig, for det er nytt for oss.

Et DS-medlem.

HVOR SKAL DE 5000 BOLIGENE BYGGES?

Jeg sto på stand for RV før valget. Kom blant annet opp i diskusjoner om boligpolitikk. Jeg synes jeg greidde meg bra når jeg kunne angripe DNA og Høyres politikk med å bygge dyre og få boliger, og med å rive brukbare boliger, og med å la minst 2000 leiligheter stå tomme, og med å kontoriserer boliger.

At AP og Høyre var tjenerskap forde store profittthungrende entreprenørene og bankene.

Det er klart at en del av RVs politikk må være å angripe og avsløre partier som DNA og Høyre. Men jeg merka godt at jeg sto mye svakere når jeg ble spurt om hvor RV ville bygge boliger når vi sa "Rør ikke Oslo-marka".

En kamerat som jeg sto sammen med, mente at løsninga måtte være at det blei lagt arbeidsplasser utafor Oslo, så folk slapp å flytte til byen. Men dette er ikke etter min mening noe svar på hvor de 5000 boligene skal bygges pr. år, som RV får inn for. Det er det samme som å si at "fremmedarbeidera har dårlige boforhold, steng grensene".

Andre som jeg har snakka med sier at det bør bygges i Akershus og at folk reiser ut og inn.

Jeg er ganske godt kjent i byen. Hvor er tomtene? Er det noen som leser dette, som kan kaste et lite forklarelsens lys?

Jeg kan sikkert kritiseres for ikke å ha satt meg inn i dette før, men det er nå engang sånn.

Hilsen forvirra
kamerat

P.S: I DNAs valgprogram sier de at deres løsning på tomtespørsmål - målet (for å få bygd 5000 boliger som de skryter av), er:

- "Bedre utnyttning av utbyggingsarealene" (betyr det bare høyblokker og leiligheter med mindre areal?)
- "Nyvurdering av sentrale arealer bl.a. områder som ikke lenger trengs til "kommunikasjonsformål". (Veit noen hvor/hva de mener konkret?)
- "Fortetting i villa-områder (mener Vestkanten)
- "Byfornyelse av 2000 leiligheter pr. år". (Betyr erfaringsmessig riving og prosjekter som Grynerygg)

Vil noen kommentere APs paroler?

Artikler til FFP for desember må være innlevert til DS innen 28. november.

Redaktøren

OBS! OBS!

ÅRSMØTE I VENNSKAPSSAMBANDET NORGE-
ALBANIA TORS DAG 6. DESEMBER KL. 19.00

MØTET SKAL TA STILLING TIL FORSLAG OM
NEDLEGGING AV SAMBANDET. PÅ ÅRSMØTET I
1978 OG EKSTRAORDINERT ÅRSMØTE VÅREN
1979 FIKK FORSLAG OM NEDLEGGING IKKE
DET NØDVENDIGE 2/3 FLERTALL.

VI BER OM AT DE AV VÅRE MEDLEMMER SOM
OGSÅ ER MEDLEM AV VNA OM Å DELTA PÅ
ÅRSMØTET 6/12 .

MØTESTEDET VIL BLI OFFENTLIGGJORT AV
STYRET I VNA.

kameratslig hilsen DSAU

PARTISKOLEN TIL AKP(m-l)

**NYHET! BESTILL INTERNE HEFTER OG KURS
DIREKTE FRA MARX - ENGELS SKOLEN!**

1. NOEN MERKNADER OM UTVIKLINGA I KINA.

Tar for seg utviklinga i Kinas økonomi,
motsigelser i KKP, ledernes forhold til
Mao Tsetungs verker, til egne feil osv.

Bare et begrensa opplag igjen. Pris
kr.10.00.

2. FEIL OG MANGLER I VÅR FAGLIGE POLITIKK.

Gå gjennom flere viktige taktiske
spørsmål. Er det rett å fremme krav om
bevilgninger til AKP? Er det rett å
boikotte bedriftsforsamlinger? Er fag-

foreningene en kamp arena? Setter søke-
lyset på flere viktige sektoriske feil som
har hindra det faglige arbeidet. Pris.
kr.10.00

3. FINN S E: NOEN KRITISKE KOMMENTARER TIL KINAS UTENRIKSPOLITIKK.

Vurderer Kinas forhold til PLO og
Mitt-Osten spørsmålet, Iran, den kommuni-
stiske bevegelsen i vesten osv. Er Kina
nå aktivt interessert i en allianse med

USA? Viser kjennsgjerningene at Kina
fører en internasjonalistisk eller sjåvinist-
isk utenrikspolitikk? Pris kr.10.00.

4. STUDIEKURS FOR FAGLIGE TILLITSMENN.

Drofter spørsmål som:
Data-revolusjonen, hva vil den bety for
industrien i Norge? Hva skal vi mene
om miljøvernloven? Hvordan skal vi forstå
og bruke de offentlige bedriftsregnska-
pene? Hvordan skal vi bli dyktige tillits-

menn? Hvilke feil har vi gjort? Hva slags
politikk må vi fremme foran lønnsopp-
gjøret? Med studiespørsmål, veiledning,
litteraturhenvisninger m.m. Kurset blir på
om lag 100 sider, offsettrykk. Veiledende
pris kr.40.

Studieutvalget i AKP(m-l).

Kursene fåes kjøpt på AKP(m-l)s kontor i Tollbugt.7
(inng. Skippergt.)

